

πει τις καλλίτερον τὰ πάντα, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινα ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου ὀλίγας μόνον στιγμὰς, τόσω μᾶλλον, ὅσω τὴν ὄραν ἐκείνην ἔλαμπε φλογερὸς ἥλιος, συγχέων ὅλα τὰ χρώματα τῆς πόλεως καὶ τοῦ ὁροῦ ἐντὸς ὠκεανοῦ φωτός.

(Ἔπεται συνέχεια).

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

Ἡ χεὶρ τοῦ διαβόλου

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'

Βαρεῖαν τινα ἐσπέραν τοῦ Ἰουλίου, νέφη μολυβδόχρα ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν καὶ τόσον χαμηλὰ, ὥστε προχωροῦντα βραδέως ἔψαυον τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, ὧν τὸ φύλλωμα ἐσείετο, δίχως ἢ ἐλαχίστη νὰ ὑπάρχῃ πνοὴ ἀνέμου. Κατὰ καιροὺς, θόρυβος μεμακρυσμένος καὶ ὑπόκωφος ἐπηκολούθει ἀστραπὴν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν.

Ἀκουσίως ὑπέκοντες εἰς τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς προσδοκίας, ἅτινα ἡ πλησιάζουσα νὰ ἐκραγῇ καταιγὶς προσδίδει εἰς ὅλην τὴν φύσιν, τρεῖς ἄνδρες, κεκλεισμένοι ἐντὸς θαλάμου, συνωμίλουν ταπεινοφώνως. Ἐν τοιαύταις θεομηνίαις, προσπαθεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ σμικρύνεται καὶ καθίσταται ἀπαράτητος, ὡς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον φοβούμενον τὴν ὀργὴν παιδαγωγοῦ, ζητεῖ νὰ κρυβῇ ὑποκάτω τοῦ θρανίου του.

— Ἀγαπητοὶ μου κύριοι, εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν τριῶν, οὕτως τὰ κατὰκοπα χαρακτηριστικὰ καὶ ἡ ἐξησθημένη φωνὴ προέδιδον βαθύ ἄλλος καὶ παρατεταμένως ἀγρυπνίας, εἰστε τώρα ἡ τελευταία μου ἐλπίδα. "Ὅτι, ὡς τώρα ἔκαμαν οἱ ἄλλοι γιατροὶ γιὰ τὸν δυστυχισμένον μου τὸν ἀδελφόν, τὸν ἔβλαψε μᾶλλον καὶ τοῦ αὐξήσῃ περισσότερο τοὺς πόνους καὶ ὅμως οὔτε κόπους, οὔτε χρήματα λυπήθηκα· πούλησα ὅ,τι εἶχα γιὰ νὰ πληρώσω γιὰτὸ καὶ γιὰτρικὰ καὶ τῶκαμα μ' ὅλην μου τὴν καρδίαν, γιὰτὶ ἂν ὁ φτωχὸς ἀδελφός μου πεθάνῃ, καθὼς τὸ πρᾶγμα φαίνεται βέβαιον, ἡ μόνη μου λύπη θὰ ἦναι τοῦ θά ἤσῃ ἐγὼ καὶ θὰ ἔχω νὰ τρέφω τὴν γυναῖκά του καὶ τὸ παιδί τοῦ θά γεννηθῇ. Σὰς ἀφίνω μονάχους, κύριοί μου, μὲ μιὰ μπουτίλια λαμπρό κρασί. Γυρίζω στὸν ἀδελφόν μου, νὰ ἰδῶ μὴ θέλῃ τίποτε· ζητήστε μεταξὺ σας τρόπον νὰ τὸν ἀνακουφίσουμε, κύριοί μου, καὶ ὅ,τι μοῦ ἀπομένει εἶναι δικό σας καὶ ὅσο ζῶ, τὰ ὀνόματά σας δὲν θὰ λείπουν ἀπ' τὴν προσευχή μου.

"Ὅτε οἱ δύο ἱατροὶ ἀπέμειναν μόνοι, ἤρχισαν νὰ συνεισάγουνται καὶ νὰ κενῶσι τὴν φιάλην τοῦ λαμπροῦ οἴνου.

Τοῦτο συνέβαινε πρὸ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν, εἰς οἰκηματὶ ἀλιέων ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ρήνου, οὐχὶ μακρὰν τῶν ἑρείπων τῆς ἐπαύλεως δ' Ἐρενφέλς, πρὸς τὸ μέρος ὁ Ρήνος, συσπλεγόμενος καὶ περικλειόμενος ὑπὸ σωρείας βράχων, ὧστε τὰ κύματα τοῦ μεθ' ὁρμῆς, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας σκιρτῶσι καὶ ἀφρίζουσιν, ἐνθ' μακρόθεν τὸν βλέπει τις γαλήνιον, κυανοῦν, διαυγῆ, φέροντα τὰ ὕδατά του μεταξὺ δύο ἄκτων πρασίνων καὶ χλοαζουσῶν. Πλησίον τῆς ἐπαύλεως δ' Ἐρενφέλς, σκόπελοι, παραχθέντες ὑπὸ τεμαχίων βράχου, οὗς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ σείει δίχως νὰ δύναται νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ τῆς θέσεώς των, σχηματίζουσι δίνην, ἣν οὐδέποτε οἱ ταξιδεύοντες παρέρχονται δίχως νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας, καὶ ἔνθα πολλοὶ ἐχάθησαν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν ἱατρῶν, πιστεύετε ὅτι μὲ ἀπίστευτη δυσκολία κατὰρθῶναι νὰ πληρώσωμαι ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους μου καὶ ὅτι δὲν μοῦ εἶδουν ἄλλο ἀπὸ προϊόντα τῶν ἀγρῶν των;

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὰ τερπνά του καὶ πολλαῖς φοραῖς μ' εὐχαριστεῖ πολὺ.

— Ναί, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν μου, ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω μὲ κατηραμένους ἀμπελουργοὺς. Εἰς ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας μου, ἡ συγκομιδὴ τοῦ τελευταίου ἔτους ὑπῆρξε πλουσιωτάτη καὶ οὕτω μοῦ προσέφεραν περισσότερον κρασί ἀπὸ ὅσο δὲν θὰ μπόρῃς νὰ πῶ σ' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

— Μολονότι, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, πολλαῖς φοραῖς σὰς εἶδα ν' ἀδειάζετε σειρὰ ἀπὸ μπουτίλιας καὶ χωρὶς διόλου νὰ μεμψιμοιρῆτε.

— Δὲν λέγω πῶς δὲν ἀγαπῶ τὸ κρασί, ὅπως κάθε γνήσιος Γερμανός, ἀλλὰ τοῦ τελευταίου χρόνου ἡ συγκομιδὴ τόσον ἦτο ἄφθονος, ὥστε κανεὶς πλέον δὲν θέλει ν' ἀγοράσῃ.

— Ὡραῖα συνέπεσε νὰ μοῦ κάμετε λόγο γι' αὐτὴ σας τὴν στενοχωρίαν, φίλτατε συνάδελφε. Χρειάζομαι ἐγὼ κρασί, καὶ μποροῦμε εὐκόλῃ νὰ τὰ συμβιβάσωμε μὲ κάποιαν ἀνταλλαγή. Μοῦ ἐξεθέσατε ἄλλοτε, πόσον ἐπιθυμεῖτε νὰ εὐρῆτε ἄλλο γῆσο καθὼς καὶ γερό. Πελοῦ τὸ σκέπτομαι νὰ ξεκαμῶ τὸ καστανὸ ἄλλο γῆσο. Βεβαίωτατα, εἶναι πολυτέλεια τὴν ὁποίαν ἡ περιουσία μου δὲν ἐπιτρέπει, τὸ νὰ κρατῶ δύο ἄλλα στὸ σταυλὸ μου.

— Ἡ πρότασίς σου μοῦ ἀρέσει πολὺ. Τί ηλικίας εἶναι τὸ ἄλλο γῆσο;

— Μπῆκε στὰ ἐπτὰ.

— Μοῦ ἐγγυάσθε γιὰ τὴν φρονιμίδα του, συνάδελφέ μου; ξέρετε καλὰ πῶς δὲν εἶμαι καθαλάρης καὶ ἐν θὰ θελήσῃς μὲ τέτοιον μέσο νὰ κερδίσῃς τὴν πελατεία μου;

— Ἀφίνω καὶ τὸ καθαλικεύουν ἡ γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, ὥστε μὴ φοβᾶστε τίποτε.

— Γιὰ τ' ἄλλο γῆσο, σὰς δίνω δύο βαρέλια κρασί.

— Σύμφωνοι· φθάνει νὰ ἦναι καλὸ.

— Τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχομε στὸν τόπο. Φθάνει μόνον τὸ ἄλλο γῆσο νὰ μὴν ἦναι ἄγριο.

— Ἀς κλείσωμε τὴν συμφωνίαν, πίνοντας ἕνα ποτηράκι ἀπ' αὐτὸ τὸ λαμπρὸ κρασί.

— Ἐννοεῖται πῶς μαζὺ μὲ τ' ἄλλο γῆσο θὰ πάη καὶ ἡ σέλλα καὶ τὸ χαλινάρι του.

— Καθόλου γι' αὐτὰ θὰ γίνῃ συμφωνία χωριστὴ· ἀλλ' ὅμως, ἂν σὰς βρῖσκαται κρασί, σὰν αὐτὸ ἐδῶ ποῦ πίνουμε, σὰς παίζω στὰ χαρτιά γιὰ πέντε μπουτίλιες.

— Κλεισμένη ἡ συμφωνία μας! Κρῖμα ποῦ δὲν ἔχομε χαρτιά ἐδῶ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Γουλλιέλμος.

Ἦτο ἔτι μᾶλλον καταβεβλημένος παρ' ὅσον ὅτε εἶχεν ἀποσυρθῇ.

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου ὑποφέρει χειρότερα τώρα γιὰ τὸ Θεό, πῆτε μοι τί συλλογιστήκατε γι' ἀνακουφίσαι του.

— Κύριε Γουλλιέλμε, εἶπεν ὁ εἰς τῶν δύο ἱατρῶν, ἀφοῦ ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς καὶ μὲ τὰ φῶτα, ἅτινα δύναται νὰ μᾶς χρηργῶσιν ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἐκ μακρῆς πρακτικῆς πείρα, ἀπεφασίσαμε νὰ διορίσωμε στὸν ἀδελφόν σας νὰ πῇ ἕν ἔγχυμα κοχλεαρίας.

— Εἰς τὸ ὁποῖον, προσέθηκεν ὁ ἄλλος, νὰ βάλετε τρεῖς σταγόνες λαυδανον.

— Ἰδοὺ τὸ λαυδανον καὶ ἡ κοχλεαρία.

— Λέτε λοιπόν, κύριοι, πῶς μ' αὐτὸ θὰ καλλιτερέψῃ;

— Χωρὶς καμμία ἀμφιβολία.

Ὁ Γουλλιέλμος ἐπλήρωσε τοὺς πλάνητας ἱατροὺς, καὶ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν συνταγὴν των, εἶτα νὰ δώσῃ τὸ φάρμακον εἰς τὸν ἀδελφόν του· οὐδὲν παρήγαγεν ἀποτέλεσμα, καὶ ὁ Ριχάρδος ἐξέβαλε κραυγὰς ὀξείας.

Ὁ Γουλλιέλμος, ἐξ ἀπελπισίας, ἐπλήττε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Θεέ μου, ἔλεγε, λυπήσου τὸν φτωχόν μου ἀδελφόν, λυπήσου καὶ ἐμένα· μὴ μοῦ πάρῃς τὸν καλόν μου, τὸν μόνον μου φίλον, ποῦ μὲ προστάτευσε μικρόν, μ' ἔτρεφε, μ' ἀνάθρεψε σὰν μη-

τέρα. Θεέ μου! λυπήσου τον, δός μου τούς μισούς του πόνους για νὰ μὴν ὑποφέρῃ τόσο, καὶ ὅλα του ἀκόμη τὰ δεινὰ, φτάνει νὰ τοῦ δώσῃς μιᾶς στιγμῆς ὕπνο.

»ὦ ἀδελφέ μου! Ριχάρδε μου, τί θέλεις νὰ κάμω! ὦ! ἂν τὸ αἷμά μου μπορούσε νὰ σ' ἀνακουφίσῃ! Μὴν ἀπελπίζεσαι, Ριχάρδε, ἀδύνατο ὁ Θεὸς νὰ μὴ μᾶς ἐλεήσῃ».

— Γουλλιέλμε, εἶπεν ὁ Ριχάρδος, ποῦ εἶν' ἡ γυναῖκά μου;

— Τὴν ἀνάγκασα ν' ἀναπαυθῇ λιγάκι. Ἡ ἄμειρη, ἔχει τὰ μάτια κόκκινα ἀπ' τῆς ἀπνίας.

— Καὶ σὺ τὸ ἴδιο, καὶ μένεις Γουλλιέλμε, πολὺ κουρασμένος πρέπει νὰ ᾄσαι.

Καὶ ὁ Ριχάρδος προσεπαθῆσε νὰ καταπνίξῃ κραυγὴν.

— Πῶς, ἐσκέφθη ὁ Γουλλιέλμος, ὁ Θεὸς δὲν μὲ εἰσακούει ἢ φωναῖς αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου καὶ ἡ φωναῖς τῆς καρδιάς μου δὲν φτάνουν ὥς τ' αὐτιά του! Ἀδύνατο νὰ ὑπομείνω πλειότερο, δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ. Τί νὰ κάμω τί νὰ εὐρῶ μὲ τὸν νοῦ μου; Ἐκαψα κερὰ στὴν ἐκκλησιά· κάθε μέρα γίνεται καὶ ἀπὸ μιᾶ λειτουργία. Ἐδῶ καὶ τρεῖς ἐβδομάδες ποῦ μένει στὸ κρεββάτι χωρὶς οὔτε στιγμὴ νὰ τὸν κολλήσῃ ὕπνος, ὅλοι οἱ γιᾶτροι τοῦ τόπου ἤρθαν καὶ τὸν εἰδαν. Δὲν εἶνε λοιπὸν ὁ Θεὸς ὁ προστάτης ὧν;

Καὶ βλέπων τὸν Ριχάρδον πάντοτε ὑποφέροντα, ὁ Γουλλιέλμος ἐφάνη κυριευθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίᾳ ἰδέας.

— Περίμενε, Ριχάρδε μου, εἶπε, περίμενε μιὰ ὥρα μόνο, καὶ ἂν δὲν φέρω γιᾶτρικὸ γιὰ τούς πόνους σου, θὰ σκοτώσω κ' ἐσέ, κ' ἐμέ, καὶ τὴν γυναῖκά σου, γιὰτὶ πολὺ ὑποφέραμε· περιμένε με.

Ἐθλίψε τὴ ψυχράν χεῖρα τοῦ Ριχάρδου καὶ ὥρμησεν ἐκτὸς ἐν μέσῳ τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κατὰ καιροὺς διασχίζουσῶν τὸν αἰθέρα ἀστραπῶν. Ἐμβῆκεν ἐντὸς τοῦ πλοίου του καὶ ἐτέθη εἰς πορείαν. Καθ' ἣν στιγμὴν διέβαιναν ἀπὸ τῆς ὁπῆς τοῦ Μπίγκεν, τῆς τῶσον ἐπικινδύνου δίνης, ἣν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, ἥτοιμάζετο, κατὰ τὸ σύνθηρες, νὰ κάμῃ βραχεῖαν προσευχὴν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἄνεμος ἐξώγωνε τὰ κύματα, πλεόν τοῦ συνήθους, ἡ δὲ βοή του, ἡ λάμψις τῶν ἀστραπῶν καὶ αἱ ἐκρήξεις τοῦ κεραυνοῦ, διέχον ἐν τῇ ψυχῇ τρόμον μυστικόν, ἀλλ' ἐκείνου ἡ ἀπελπισία πᾶν ὅριον εἶχε πλέον ὑπερβῆ.

— Κ' ὕστερα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, τί θέλω νὰ παρακαλῶ τὸ Θεό, ποῦ δὲ θέλει νὰ κάμῃ καλὰ τὸν ἀδελφὸ μου; Δὲν μ' ἀκούει καὶ τίποτα πλέον ἀπ' αὐτὸν δὲν ἐλπίζω! ὅ,τι αὐτὸς δὲν θέλει νὰ μοῦ παραχωρήσῃ, πηγαίνω κ' ἐγὼ νὰ τὸ ζητήσω ἀπ' τὸ διάβολο· ἐκείνου μόνον τῇ δυνάμει θὰ ἐπικαλεσθῶ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς μὲ παραιτεῖ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤστραψε· πάραυτα σχεδὸν ὁ κεραυνὸς ἐκρότησε φρικωδῶς ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του· ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἐτιμώρῃ διὰ τὰς βλαστημίας του, ἀλλὰ τὸ πλοῖόν του διέβη μετὰ τῶν σκοπέλων μεθ' ὅλην τὴν σκοτίαν καὶ τὸν ἄνεμον.

— Στὸ τέλος, εἶπε, πῶς ν' ἀκούῃ ὁ Θεὸς τῆς βλαστημίας μας, ἀφοῦ δὲν ἀκούει ὅσα τὸν παρακαλοῦμε; Ὁ διάβολος δίνει πάντοτε συνδρομὴ· μὲ τὸ νὰ πῶ τ' ὄνομά του, πέρασα τὴν τρύπα τοῦ Μπίγκεν, ὅπου τόσο ἄλλοι ποῦ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ βρῆκαν τὸ θάνατό τους.

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ — ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ — Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ.

Τιμῶνται :

Ἐν Ἀθήναις δρ. 13, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 14, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 14.

ΕΞΕΛΟΘΗ ΕΞΕΛΟΘΗ ΕΞΕΛΟΘΗ

ΠΑΡΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΝ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1892 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Σ'

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἃς εἰκονίζεται ἐν μικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φωτογνομίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων σωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθέντων ἐν Λειψία καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 110 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικά καὶ ἐπιστημονικά διατριβάς, καλλιτεχνικάς μελέτας, δραματικά, διαλογάς, χαρακτῆρας, κοινωνικάς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαιρῶν, ἐπιγράμματα, σκαλαθῦρματα, γρῶμικά, βιογραφικάς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικάς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργάται ὑπὲρ τοὺς 50, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1892

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντροῦται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα - ἥς συγχρόνως φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φωτογνομίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ :

ΧΑΡΙΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας :

ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 3, 50 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4, 50.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδεχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἐξεδόδη καὶ πωλεῖται εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον ἀντὶ δραχμῶν **δύο** τὸ ἀριστον τοῦτο καὶ μετὰ πολλῶν εἰκόνων κεκοσμημένον Ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον καὶ συνιστῶμεν τοῖς συνδρομηταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὸ μέχρι τοῦδε ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πωλούμενον μυθιστόρημα

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πωλῇται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων ἀντὶ **Λεπτῶν 10.**

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀναγκασθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλως ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῖου τὰ στοιχειοχρητικὰ διεθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει οἰκονομικῶς τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικάς.

Τυπογραφεῖον «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10.